

Flop of toch een echte Fussballgott

HEIKO HILDEBEUTEL

Ook al speelde hij geen seconde voor FC Den Haag of ADO, Heiko Hildebeutel mag in dit boek niet ontbreken. Sterker, hij moet het bal openen, want met zo'n naam klinkt het alsof je tevoorschijn komt uit een fantasieverhaal. De werkelijkheid gebiedt te zeggen dat hij uit de omgeving van de Bodensee kwam. Hij meldde zich in het voorjaar van 1976 op Schiphol, werd opgehaald door FC Den Haags toenmalige interim-manager Fred van Hal en clubbladredacteur Jan-Hermen de Bruijn. 's Middags stelde hij zich in het Zuiderpark voor aan trainer Vujadin Boskov, aan wie hij zijn voetbalkwaliteiten mocht tonen. Wie erbij was, vergaapte zich aan een fenomeen zoals nog nooit een profspeler zich had gemanifesteerd. Praktisch alles wat Heiko Hildebeutel deed, mondde uit in een doelpunt. Vrije trappen, corners, aanvallen over rechts en links, steeds liet hij het net bollen.

Heiko Hildebeutel arriveert op Schiphol en wordt afgehaald door Fred van Hal en Jan-Hermen de Bruijn, die hem op de Polaroid vereeuwigd

Had FC Den Haag een grote vis gevangen? Vujadin Boskov brieste echter iets als: “Nicht gut genug...” en Heiko Hildebeutel mocht gedesillusioneerde terugreis aanvaarden richting Bodensee.

Even Googelen, want was Boskov misschien toch niet een beetje voorbarig geweest indertijd? Inderdaad, de indrukken van de kwaliteiten van Heiko Hildebeutel worden eigenlijk wel min of meer bevestigd. De editie Donaueschingen van Der Südkurier roemde de idolen van de jaren '70 van DJK Konstanz. Tot dat rijtje behoorde Heiko Hildebeutel, over wie Der Südkurier schreef: een ‘Fussballgott, die als geen ander vrije trappen verzilverde voor duizenden toeschouwers in het Bodensee Stadion. Hij was het sportieve uithangbord van de Bodenseemetropool en DJK Konstanz dat op de deur van de Tweede Bundesliga klopte en voor de uiteindelijke promovendus Freiburg de zwaarste tegenstander was. In zijn loopbaan als actief voetballer diende Hildebeutel behalve DJK Konstanz ook FC Konstanz, VfB Knielingen, Union 03 Hamburg en FC Sankt-Pauli. Als trainer was hij succesvol bij SV Litzelstetten en SV Immendingen. Kreis- en Bezirkliganiveau. En Boskov had het lef zo'n topper af te wijzen...

Geen vriend van Jaap van Praag en Jan van Beveren

AAD MANSVELD

In het elftal van ADO dat uitkwam in de betaalde jeugdcompetitie viel Aad Mansveld wel op. Echter, in die wedstrijden in de periode van 1963 en 1964 viel hij lang niet zo op als hij later zou opvallen als de verpersoonlijking van het begrip ‘Haagse Bluf’. Aad was iemand die zich bescheiden opstelde als hij nog ‘nieuw’ was. Hij had respect voor

de oudere spelers, luisterde goed naar hen en nam alles in zich op. Maar eenmaal ervaren, werd hij letterlijk en figuurlijk dé aanvoerder. Mijn neef Arie Bakker vertelde mij dat wel eens. Hij was, toen Mansveld zich in de jeugd druk aan het ontwikkelen was, doelman van ADO 2, waarin Aad af en toe meespeelde. Zo ging het toen: wie zich onderscheidde in de betaalde jeugd kon rekenen op een plaats op de reservebank bij het tweede. En reken maar dat de jeugd van toen daarop zat te vlassen. Man, dat was een beloning voor goede verrichtingen. Trouwens, in die tijd speelden de jeugd en het tweede 's zaterdags om en om thuis in het Zuiderpark Stadion. En op zondag volgde steevast de wedstrijd van het eerste. En wie een beste beurt maakte in het tweede mocht de volgende dag mee met het eerste. Dat bespraken de trainer van het tweede, Rinus Loof, manager Eddy Hartmann en soms ook trainer Ernst Happel.

Sinds ADO in februari 1963 over een lichtinstallatie in het stadion beschikte, organiseerde het ook regelmatig wedstrijden op doordeweekse avonden tegen gerenommeerde Europese tegenstanders. Dat was beleid, gericht op het wennen van het spelen van twee wedstrijden per week en wennen aan Europese clubs. Met het oog op eventueel internationaal bekervoetbal. Zo kwamen FC Brugge, Beerschot, Boldklubben Kopenhagen, Norwich City, West Bromwich Albion, Monaco en Schalke '04 naar het Zuiderpark. En ja hoor, in 1965 debuteerde ADO dankzij de derde plaats in de competitie in de Intertotocompetitie, een wedstrijdenreeks om in de zomerperiode de toto draaiende te houden. En dat was weer het voorportaal van Europa-Cupwedstrijden. ADO debuteerde in september 1968 in de Europa Cup voor bekerwinnaars tegen het Oostenrijkse Grazer AK. In de tussentijd toerde ADO ook nog zeven weken door de VS om het voetbal daar te promoten in een soort competitie met diverse Europese en Zuid-Amerikaanse clubs. San Francisco was de thuisbasis van de ploeg van Happel die als San Francisco Golden Gate Gales rondtoerde.

Juist in die tijd ontwikkelde Aad Mansveld zich tot een speler van ADO 1, ook aanvankelijk goed luisterend naar vooral Jan Villerius, de aanvoerder. En zo maakte Aad in augustus 1964 zijn competitiedebuut

ADRIAAN MANSVELD
adres: Wezelrade 25, Den Haag.
geb.: 14-7-'44 te Den Haag
gehuwd, twee kinderen
beroep: profvoetballer
lengte: 1.82 m; gewicht: 82 kg.
plaats: Ausputzer

Aad heeft een ijzersterk seizoen achter de rug. Behalve het feit, dat hij als verdediger bijna onpasseerbaar was, wist hij maar liefst 9x het vijandelijk doel te doorboren. Dat zijn prestaties niet onopgemerkt bleven, bewijzen de twaalf uitverkiezingen in VI/Goals sterrenteam van de week en zijn 5e plaats in de strijd om de Eddy P.G.-trofee. Ondanks zijn ietwat teleurstellende ervaringen met het Nederlands Elftal, zijn Aads prestaties zo goed, dat het Oranjeshirt hem niet meer kan ontgaan. Aad speelde al vier jeugdinterlands en bovendien kwam hij drie maal in het Nederlands B-elftal uit.

Aad Mansveld geportretteerd in de FC Den Haag Pocket 1972

in de uitwedstrijd tegen het net naar de Eredivisie gepromoveerde Telstar. Toen had hij ook al behoorlijke tegenslagen overwonnen zoals een enkelbreuk. De meest opvallende averij liep hij op tijdens een oefenwedstrijd van ADO 2 tegen Fortuna Vlaardingen 1. Met een snoekduik wilde Aad de bal onderscheppen, maar tegelijk wilde Fortunees Jan van der Borden met een gestrekt been de bal in bezit krijgen. De schoen raakte de slaap van Aad. Het gevolg was een ware fontein van bloed. IJlings toegesnelde hulpverleners drukten de wond dicht om het bloedverlies te beperken. En daar ging Aad weer de ambulance in, net hersteld van die enkelbreuk.

Voor hem gold dat de weg naar het succes praktisch altijd was geplaveid met tegenslagen, teleurstellingen, hindernissen en hobbels. Zoals veelbelovende perspectieven op een transfer naar Ajax, waarbij hij zich uiteindelijk belazerd voelde door de toenmalige Amsterdamse voorzitter Jaap van Praag. Zoals hij dacht te debuten voor Oranje in de uitwedstrijd tegen Joegoslavië, maar bondscoach Frantisek Fadronc op aandringen van Jan van Beveren koos voor Pleun Strik.

Het was trainer Vaclav Jezek die Fadhronc regelmatig attendeerde op de vorm en de inmiddels sterk ontwikkelde technische, organisatorische en leiderskwaliteiten van Aad Mansveld. En ja hoor, op 30 augustus 1972 debuteerde Aad in Oranje in de vriendschappelijke uitwedstrijd tegen Tsjecho-Slowakije in het stadion van Sparta Praag.

Nadien zou hij een redelijk belangrijke rol spelen tijdens de kwalificatiewedstrijden van Oranje voor het WK 1974 in West-Duitsland. Oranje kwalificeerde zich voor het WK op 18 november 1973 in de thuiswedstrijd tegen België (0-0). Aad was op weg de vlag op zijn voetballoopbaan te zetten door met Oranje deel te nemen aan het WK. Maar helaas, weer sloeg het noodlot toe. Hij scheurde op de training bij FC Den Haag zijn enkelbanden, werd onmiddellijk geopereerd en kon het WK vergeten.

Na dat drama toog Aad aan het revalideren. Daarbij werd hij flink gesteund door Vujadin Boskov. De net bij FC Den Haag aangetreden Joegoslavische toptrainer had zich uitvoerig laten informeren over de voorname rol die Aad in het elftal van FC Den Haag vertolkte. Boskov zorgde er ook voor dat de met hem meegekomen middenvelder Dojcin Perazic het direct met Mansveld kon vinden. Mooi was het moment waarop Mansveld en Perazic elkaar voor het eerst ontmoetten. Dat was voor een wedstrijd in voorbereiding op de competitie 1974-1975 in Voorschoten tegen Randstad Sport (één van de rechtsvoorgangers van SV Voorschoten '94). Zij spraken toen nog niet dezelfde taal. Wel was duidelijk dat Perazic wilde weten hoe het met de revaliderende Mansveld was. De Hagenaar reageerde uiterst praktisch door zijn schoen en sok uit te trekken en te wijzen op zijn nog in het gips gehulde enkel. Prachtig tafereel! Zo begon het seizoen dat zou eindigen met het totaal onverwacht winnen van de KNVB-beker, op 15 mei 1975 in De Kuip tegen FC Twente. En wie nam de inleidende vrije trap? Aad Mansveld! En wie leverde de voorzet waaruit Henk van Leeuwen de enige treffer maakte? Dojo Perazic!

Interview vergeten want hij was naar het Biljartpaleis

AAD KILA

Op zaterdag 12 december 1970 ondertekende de vader van Aad Kila een contract voor zijn zoon bij ADO. Het zeventienjarige talent was nog niet meerderjarig, dus moest pa als wettelijke vertegenwoordiger de overeenkomst ondertekenen. Een dag later liet trainer Vaclav Jezek Aad Kila als rechterverdediger debuten in de uitwedstrijd tegen Sparta. De jongeling, die in het tweede elftal normaliter op het middenveld speelde, kreeg een speciale opdracht mee: de virtuoze Deen Jörgen Kristensen uitschakelen. Aad slaagde in zijn missie, maar ADO verloor met 4-2 na met 2-0 voor te hebben gestaan. Bovendien leed de formatie van trainer Vaclav Jezek haar eerste competitienederlaag. Ik had toen ontluikende journalistieke ambities en schreef regelmatig verhalen in het clubblad ADO POST. Wat was er niet mooier dan Aad Kila na zijn debuut te interviewen? Afspraak gemaakt en ik meldde mij op 24 december 1970, Kerstavond dus, bij huize Kila aan de Vaalrivierstraat 35. Stelde mij keurig voor aan de familie. Pa zat in zijn interlokkie voor de kachel aan de koffie en meldde dat Aad er niet was. “En ik had met hem afgesproken, hier,” protesteerde ik. “Wat een zakkenwasser,” reageerde pa, “dat is Aad glad vergeten, want hij is met vrienden naar het Biljartpaleis in de Wagenstraat.”

Vervolgens haalde Pa zijn tweede zoon, Karel, uit bed. Die moest Aad ophalen uit het Biljartpaleis. In zijn pyjama, een winterjas eroverheen, stapte Karel op de fiets. Een uurtje later kwam hij met zijn grote broer thuis. Aad bood zijn verontschuldiging aan en wij begonnen aan het buitengewoon prettige interview. Plotseling klonk er een enorme klap, gevolgd door gebonk. Wat bleek? De pas verworven aanwinst van de familie Kila, de piepjonge poes Rakker, had een schaal mandarijnen van tafel geduwd en alles lag op de grond.

De jonge journalist Frans Leermakers interviewt de kersverse contractspeler Aad Kila

Er volgde een coöperatieve opruimactie - ook de verslaggever hielp mee - om het fruit bijeen te rapen. Maar dat ging zomaar niet. Het jonge poesje sprong op de graaiende handen en zette haar vlijmscherpe melktandjes in elke muis die ze tegenkwam...

Later, toen Aad Kila al lang vaste speler van het eerste van inmiddels FC Den Haag was en in Vujadin Boskov een fanatieke trainer kende, opnieuw een zeer opmerkelijk voorval. Het tweede elftal speelde op een doordeweekse avond een oefenwedstrijd in het Zuiderpark. Aad Kila had enige tijd op non-actief gestaan door een blessure, maar als belangstellende zat hij op de tribune om de verrichtingen van het tweede elftal te volgen. Het liep tegen het einde van de wedstrijd toen Boskov Aad zag en hem bij zich riep. "Umkleiden, trainieren, Konditionstest," luidde de uitleg van de Joegoslaaf. De verbouwereerde Kila reageerde: "Maar trainer, ik heb mijn spullen niet bij me, hier heb ik niet op gerekend."

Boskov commandeerde inmiddels terreinmeester Rob Vermeulen dat hij voor Kila een tenue, een trainingspak en voetbalschoenen moest organiseren. En... de lichtmasten moesten aanblijven. Zo kreeg Aad Kila op een koude avond privétraining in de volle lichtbundels van het stadion. Toen Boskov het genoeg vond, kon Kila geen pap meer zeggen. “En zondag zit jij bij de selectie,” besloot de bezeten trainer. Aad had een periode moeite om op gewicht te blijven. Zo kwam hij na een zomervakantie iets aan de zware kant terug in Den Haag. Toevallig verscheen er in het blad Panorama een karikatuur van een zwaarlijvig figuur op een weegschaal waarvan de veer was gesprongen door overschrijding van het maximale toegestane gewicht. En prompt knipte een speler van FC Den Haag die prent uit en hing deze op in de kleedkamer. Hij had er in vette letters onder geschreven: Aad Kilo...

De nuchtere gaten trekkende filosoof

THOR FUGLSET

‘De filosoof’ werd hij genoemd door de spelers van FC Den Haag. Thor Fuglset was geen kaarter, luisterde in de bus naar en van uitwedstrijden nooit naar muziek, maar verdiepte zich in boeken. Verder hield hij van eenvoud. Zo verplaatste hij zich van zijn woonadres in Den Haag per oude damesfiets met rammelend achterlicht naar het Zuiderpark. De Noorse spits genoot wel respect en aanzien, omdat hij op trainingen en in wedstrijden zijn kwaliteiten toonde. Zelden heeft in het Zuiderpark zo’n gatentrekker gespeeld als Thor Fuglset.

Hij was ook iemand met een echte topsportmentaliteit, altijd op zoek naar verbetering, altijd bezig zijn plafond te verhogen. En hij leek te gaan slagen. De spits had de pech al snel tegen blessures op te lopen, die hem lange tijd buiten de lijnen hielden. Maar toen hij in het

*Thor Fuglset met snor
en Scandinavisch
voetbalmagazine Futbol
Revijen waarbij hij op
dat moment (eind jaren
'70) journalist is*

najaar van 1972 blessurevrij bleef en echt op dreef kwam, ontpopte hij zich tot een wereldspits. Niet dat hij zijn productie indrukwekkend opvoerde, maar hij trok gaten in de muur van alle tegenstanders. Vooral Hans Bres zag daardoor kans een serie wedstrijden lang zijn keiharde afstandsschoten af te vuren en tegen PSV, NEC, Feyenoord en FC Groningen vier wedstrijden ook te scoren. Mede dankzij Thor Fuglset rook Hans Bres een tijdje aan het vedetteschap. Hij was even dagelijks nieuws, moest na zijn meest glorieuze wedstrijd tegen Feyenoord in het Zuiderpark 's avonds verschijnen bij NOS Sport om geïnterviewd te worden door Herman Kuiphof.

Thor Fuglset bleef de nuchterheid zelve, hoewel hij in achtning vooral bij zijn medespelers was gestegen. Wat was hij terneergeslagen toen hij op 1 november 1972 met het Noorse elftal meedeed in de WK-kwalificatiewedstrijd tegen Nederland in de Rotterdamse Kuip. Oranje, met Aad Mansveld in de ploeg, won met maar liefst 9-1.

De volgende dag kreeg Thor het wel te horen van Aad. “Tjongejonge, Thor, wat waren jullie zwak.” Thor zei niets, hij gaf Aad gelijk. FC Den Haag zou niet lang plezier beleven aan de voetbalkwaliteiten van zijn Noorse international. In de voorbereiding van het seizoen 1973-1974 werd ontdekt dat hij bij hoge inspanning met hartritmestoornissen kampte. Uiteindelijk betekende dat een abrupt einde van een veelbelovende loopbaan in de top van het profvoetbal.

Thor ging terug naar Noorwegen, op zoek naar een nieuw bestaan. Die vond hij in de sportjournalistiek. Hij bleef het Nederlandse voetbal op de voet volgen, hield contact met FC Den Haag en zijn vrienden in Den Haag. Hij tipte FC Den Haag als hij voetballers ontdekte in Noorwegen met perspectief voor het profvoetbal. Zo kwamen Roger Albertsen, Tommy Kristensen en Ulrich Möller naar FC Den Haag, met Albertsen als de meest succesvolle speler. Tot op de dag van vandaag is Thor Fuglset, die inmiddels in de PR- en communicatiewereld werkt, nog steeds geïnteresseerd in het wel en wee van ADO Den Haag. Hij is zelfs al jaren lid van HFC ADO Den Haag.

De anonieme legende van de voorwedstrijden

FRANS TUUNTER

Dromen over voetbal deed ik in mijn jeugd vaak. Op school, thuis, in bed voor het slapen gaan, uiteraard als ik sliep en zelfs op zondagmorgen, op de zondagschool die ik moest bezoeken. Ik was nooit bij de Bijbelles, mijn gedachten vertoefden toen al bij de wedstrijd die na het slotakkoord van het gebed (‘Amen’) zou volgen. Hollen naar huis, twee kwartjes ophalen, vervolgens sprinten naar het Zuiderpark.